

[Johs. Clausen.]

der er bedre, naar man ikke vil være med til det, som man i og for sig selv har kæmpet for: Kornlov, Smørlov, Margarinelov o. s. v.

Det ærede Medlem var enig med mig om, at det ikke vilde være gavnligt i Længden at fortsætte med den Form for Lovgivning, vi her er inde paa. Jeg sagde, at den havde mange Modstandere ude i Befolkningen, og det tror jeg bestemt. Men det ærede Medlem og hans Parti har selv været med til at indføre denne Form. Den højtærede Finansminister oplæste lige før Rækken af de Lovforslag, som i 1931 var koblet sammen, og som de Konservative gennemførte sammen med Socialdemokraterne. Der var et enkelt, Finansministeren ikke fik med, nemlig Skat paa Skatten, men det havde man ogsaa med, og en Nedsættelse af Militærudgifterne med 2,3 Mill. Kr. Det var en saadan Sammenkobling, at det, der her foreligger, slet ikke kan sammenlignes dermed, og disse Forslag gennemførte man alle, til Trods for Sammenkoblingen, paa een Dag.

Det ærede Medlem sagde, at Venstre maatte have vist megen Resignation, naar det kunde gaa med til dette Lovforslag, og i samme Aandedræt sagde det ærede Medlem, at Venstre her var med til at rejse et Mindesmærke over Parlamentarismens Forfald. Jeg maa heroverfor gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er det første Skridt, der koster, og det første Skridt, det første Vederlag til dette Mindesmærke, det blev ydet af det ærede Medlem og hans Parti i 1931, da det første Forlig blev gennemført med Socialdemokratiet. Tiden kræver ekstraordinære Foranstaltninger, og vi er maaske her ude i noget, vi, som allerede nævnt, paa mange Maader ikke er tilfredse med. Men den Retningslinie, som da blev taget, kommer Det konservative Folkeparti til at tage Medansvaret for, og det ærede Medlem kan i saa Henseende vende Brodden imod sig selv.

Lange: Den ærede Ordfører for Det radikale Venstre (Veistrup) gjorde over for min Bemærkning om, at man her i Løbet af et Par Dage skulde gennemføre disse omfattende Forslag, opmærksom paa, at Forhandlingerne om Forslagene havde været et Par Maanedere. Det er rigtigt, der har været visse Forhaandsforhandlinger, visse Forhandlinger mellem Partierne, som for øvrigt en lang Tid gik helt i Staa; men det afkræfter ikke det, jeg sagde: at den store Del af Rigsdagens Medlemmer, og for øvrigt mange af dem, der havde deltaget i

Forhandlingerne, i Lørdags stod over for en hel Række Bestemmelser, som de ikke havde kendt tidligere. Der findes i dette Forslag Bestemmelser, som overhovedet ikke har været omtalt under de Forhandlinger, der har været ført, i alt Fald ikke under dem, jeg har deltaget i. At saa omfattende Forslag kræver en mere grundig Behandling end den, der kan blive dem til Del fra Lørdag til Tirsdag, synes jeg, man fra alle Sider maa kunne indrømme.

Det ærede Medlem anbefalede de Skatteyderne, som stod over for at skulle betale disse Ekstraskatter, at indskrænke Forbruget. Han gjorde denne Bemærkning som en Indvendig imod min Paastand om, at naar man lægger store Ekstraskatter paa Skatteyderne, er det i det store og hele Erhvervslivets Driftsmidler, man lægger Beslag paa, og dette maa, hævdede jeg, som jeg har hævdet det mange Gange før, føre til, at Virksomhederne indskrænkes og Arbejdsløsheden stiger. Men over for dette er det jo et daarligt Middel, det ærede Medlem anbefaler: i Stedet for at indskrænke Virksomhederne skal man indskrænke Forbruget. Naar man anbefaler Skatteyderne at benytte den Fremgangsmaade at betale Skatterne ved at indskrænke Forbruget, maa det jo nemlig have akkurat den samme Virkning som den, jeg fremhævede. Et indskrænket Forbrug maa betyde indskrænket Virksomhed og forøget Arbejdsløshed.

Den højtærede Landbrugsminister gjorde først en venlig Bemærkning om, at den Tone, jeg havde talt i, var mild — tror jeg, han sagde —, og denne Udtalelse faldt sammen med en venlig Bemærkning af den højtærede Socialminister, som ogsaa havde en vis Sympati for den Tone, jeg talte i. Men naar man saa hørte, hvad der føjedes til af begge Ministrene, maatte man faa den Opfattelse, at det nuværende Ministeriums Medlemmer i høj Grad er Mimoser. Den højtærede Landbrugsminister føjede til efter den venlige indledende Bemærkning, at den Tale, jeg havde holdt, var den mest kyniske Tale, han havde hørt. Jeg tror nok, at den højtærede Landbrugsminister maa føle sig som en Minister, man ikke skal komme alt for nær, som man i hvert Fald maa nærme sig med den største Ærbødighed. For naar Ministeren kan komme til det Resultat, at min Tale var den mest kyniske Tale, der er kommet ham for Øre, maa Ministeren være meget mimoseagtig over for en Modstanders Udtalelser. Ministeren søgte at bevise, at min Tale var saa kynisk, ved at sige, at det, der